

РЕШЕНИЕ

№ 201

гр. Б., 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Лилия Масева

Членове: Анета Илинска
Крум Динев

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Крум Динев Въззивно гражданско дело №
20241200500143 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК и е образувано по подадена въззивна жалба от В. М. К., Р. С. К. и К. С. К., тримата с общ адрес в с. Б. п., ул. "С." № 35 и със съдебен адрес в гр. Б., ул. "Т. А" № 41, ет. 2, представлявани от адвокат Г. Ю., против Решение № 519/23.07.2023 г. по гр. д. № 2840/2021 г. по описа на РС - Б.. С посоченото решение е допуснато извършване на съдебна делба при определени квоти между въззивниците в настоящото производство и А. и Х. Т.и на осем недвижими имота, като е отхвърлен като неоснователен искът за делба на въззиваемите страни по отношение на поземлен имот, представляващ УПИ III - 104 от кв. 14 по плана на с. Б. п., общ. Б., с площ по скица 892 кв.м, а по документ за собственост 736 кв.м. С жалбата се атакува решението в частта, с която първоинстанционният съд е допуснал до делба следните недвижими имоти: **1.** поземлен имот с идентификатор 03664.12.13 по КККР, одобрени със Заповед № РД - 18 - 137 от 13.03.2019 г. на ИД на АГКК, находящ се в землището на с. Б. п., общ. Б., местността "В. р.", с площ на имота от 3 502 кв.м., трайно предназначение на територията и начин на ползване на имота - земеделска/нива; **2.** с идентификатор 03664.20.10 по КККР, одобрени със

Заповед № РД - 18 - 137 от 13.03.2019 г. на ИД на АГКК, находящ се в землището на с. Б. п., общ. Б., местността "П.", с площ от 2 033 кв.м., трайно предназначение на територията и начин на трайно ползване на имота - земеделска територия/нива; 3. както и УПИ IV - 104, кв. 14 по плана на с. Б. п., общ. Б., с площ по скица 779 кв.м., а по документ за собственост - 525 кв.м., представляващ към момента на приключване на устните състезания в първоинстанционното производство част от поземлен имот, заснет с идентификатор 03664.501.354 по КККР, одобрени със Заповед № РД - 18-77 от 26.11.2021 г. на ИД на АГКК /наричани по-надолу за краткост "*имотите*". Релевира се, че решението в обжалваната му част било неправилно и незаконосъобразно, постановено при неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Възражава се, че първоинстанционният съд неправилно и необосновано отхвърлил възражението на Р. К. за придобито право на собственост на основание изтекла в нейна полза придобивна давност по отношение на спорните имоти, като в тази връзка се сочи, че съдебният състав не е следвало да обсъжда представената по делото нотариална покана, както и че последният дал прекомерна вяра на показанията на св. Е. М., като в жалбата се цитират единствено част от дадените в съдебно заседание показания, без да се излагат конкретни доводи срещу достоверността им. Твърди необоснованост на изводите на съда, които са в смисъл, че приобщените по делото доказателства не доказвали извършена приживе неформална делба от общия наследодател А. К. на възстановените му имоти между неговите наследници по закон, като в тази връзка жалбоподателите се позовават на показанията на св. С. Г. Подчерта се, че в настоящия случай владението на Р. К. било установено вследствие на извършената неформална делба, поради което не било необходимо последната да манифестира това свое владение по отношение на останалите съсобственици, като в тази връзка се цитира и съдебна практика. Въззивниците релевират, че първоинстанционният съд, след като е отхвърлил като недоказано твърдението за извършена неформална делба, трябвало да прецени придобиването на право на собственост в полза на Р. К. в хипотезата на преобръщане намерението на упражняващия фактическа власт върху имота - от държане идеалните части на останалите наследници в тяхно владение по смисъла на чл. 68 ЗС, тъй като същата демонстрирала несъмнено тази промяна пред останалите съсобственици. С тези аргументи и

възражения се иска отмяна на решението на първоинстанционния съд в неговата обжалвана част и постановяване на друго, с което искът за делба по отношение на спорните сега имоти да бъде отхвърлен, уважавайки предявеното от страна на Р. К. възражение за придобивна давност досежно тях. Постъпил е писмен отговор към въззивната жалба от въззиваемите страни А. Т. и Х. Т., действащи чрез адв. Е. А., в който се претендира решението на Районен съд - Б. да бъде потвърдено, а въззивната жалба срещу него оставена без уважение. С жалбата и съответно отговора към нея доказателствени искания не се правят.

Окръжен съд - Б., Първи въззивен граждански състав, след като съобрази изложените възражения и доводи на страните и приетите по делото писмени доказателства, както и изслушаните свидетелски показания, приема тези фактически положения, имащи отношение към предмета на въззивното производство, а именно:

Пред Районен съд - Б. е предявен иск за делба от страна на А. К. Т. и Х. К. Т., срещу В. М. К., Р. С. К. и К. С. К., сега въззивници, по отношение на девет недвижими имота, като се прави искане последните да бъдат поделени между съделителите при квоти, описани в исковата молба (по 1/6 ид. ч. за въззивниците и по 1/4 ид. ч. за въззиваемите). Представени са и писмени доказателства - решения за възстановяване на право на собственост върху земеделски земи в полза на А. В. К., ЕГН *****, жител на село Б. п., общ. Б., нотариални актове за собственост, както и скици и удостоверение за наследници. Представеното удостоверение за наследници обезпечава доказателствено твърдението, че А. В. К., починал на 05.09.2010 г., е баща на Л. А. Т. (починала на 11.01.2009 г.) и С. А. К. (починал на 28.10.2021 г.), като от своя страна Л. Т. е майка на въззиваемите Х. и А. Т.и, а С. К. баща на жалбоподателите Р. и К. К.и, а В. К. е негова съпруга. Видно е от процесуалните позиции на страните, изразени пред първоинстанционния съд, а и от предметния обхват на въззивната жалба, че съделителите не спорят, че собственически права върху описаните в исковата молбата имоти притежавал тъкмо техният общ наследодател А. К., по силата на реституция - възстановително решение № 1 - Б на ПК на ПК по чл. 27 от ППЗСПЗЗ от 28.03.1996 г., влязло в сила на 14.03.1997 г., решение № Б - 1 на ПК по чл. 18ж, ал. 1 от ППЗСПЗЗ от 20.03.1996 г., влязло в сила на 14.03.1997 г., на съдебно решение относно УПИ IV - 104, кв. 14, с площ от 779 кв.м. (видно от

нотариален акт за собственост от 06.06.1979 г.) и давностно владение (нотариален акт № 171, том 1 от 29.04.1963 г.) досежно УПИ III - 104, кв. 14 с площ от 892 кв.м., като не е налице спор по отношение идентичността на процесните имоти и тези, описани в титулите за собственост, в това число и след провежданите отчуждителни процедури по отношение на част от земеделските земи, за което по делото са представени и доказателства. В хода на производството отговор по реда на чл. 131 ГПК от страна на В., Р. и К. К.и не е постъпвал, но в проведеното първо открито съдебно заседание на 21.09.2022 г. е наведено твърдение, че към месец април 1996 г. наследодателят на страните А. К. извършил неформална делба между своите деца - Л. и С., като на своя син, наследодател на ответниците, предоставил имоти с идентификатори 03664.12.13, находящ се в землището на с. Б. п., м. "В. р.", с площ от 3 502 кв.м., 03664.20.10, находящ се в същото землище, м. "П." и площ от 2 033 кв.м., урегулиран поземлен имот IV - 104, кв. 14 по плана на с. Б. п., с площ от 779 кв.м., като това са имотите, произнасяното по отношение на които от страна на първоинстанционния съд сега е на вниманието на въззивната инстанция, както и УПИ IV - 104, кв. 14 по плана на с. Б. п., с площ от 892 кв.м. Посочено е от страна на процесуалния представител, че след тази делба жалбоподателите установили владение заедно със своя баща С. К., като към датата на смъртта на А. К. последните придобили собственост върху тези имоти, поради и което на основание чл. 342 ГПК е направено искане за изключването им от делбената маса. Междувременно, пред първоинстанционния съд е бил представен и нотариален акт за собственост на недвижим имот № 138, том II, рег. № 4280 на нотариус Миглена Качорева, с който на основание чл. 587, ал. 2 ГПК В. К., Р. К. и К. К. са признати за собственици по сила на давностно владение на спорния сега УПИ IV - 104, кв. 14, заснет с идентификатор 03664.501.354, ведно със сграда с идентификатор 03664.501.354.1, със застроена площ от 12 кв.м., представляваща селскостопанска сграда (видно от скица на сграда от 10.04.2021 г. на СГКК - град Б.). В проведено на 10.02.2023 г. съдебно заседание процесуалният представител на Р. К. по отношение на земеделските имоти с идентификатори 03664.12.13 и 03664.12.10 навел твърдение, че са придобити лично от Р. К. по силата на упражнявано от нея давностно владение. По делото са разпитани и свидетели. В атакуваното сега първоинстанционно съдебно решение съдът отхвърлил като неоснователно

възражението на Р. К. за придобиване на част от имотите в индивидуална собственост, като от приобщените по делото доказателство, в това число и от изслушаните свидетели, не се установявало А. К. да е извършвал неформална делба. Първоинстанционният състав заключил, че доколкото в случая се касаело за наследствено правоприемство, то презумпцията на чл. 69 ЗС между страните не следвало да намери приложение, а по делото не било доказано отблъскване владението на останалите съсобственици от страна на К.. По отношение на имота с идентификатор 03664.501.354 според съда също не било установено той да е еднолична собственост на ответника, като индиция за това било и представеният в хода на производството нотариален акт за собственост от 22.12.2022 г. С решението съдът допуснал до делба при посочените по-горе квоти всички имоти, обект на иска, с изключение на Урегулиран поземлен имот УПИИ III -104, кв. 14 по плана на с. Б. п., общ. Б., с площ по скица 892 кв. м., като решението се обжалва единствено в частта, с която е допусната делба само досежно три обекта на собственост, описани по-горе в мотивите, като по отношение на останалите решението на Районен съд - Б. е влязло в сила и е вън от обхвата на въззивната проверка.

Въз основа на така установеното от фактическа страна и с оглед предмета на инициращата настоящото производство въззивна жалба, съдът приема от правна страна долуизложените съображения:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси, свързани с правилността на решението, той е ограничен от посоченото в жалбата, като не може да надхвърли оплакванията в жалбата или да приеме различни от установените в първоинстанционното решение факти от значения за правния спор, при липса на наведени оплаквания в тази връзка. Постановеното решение на Районен съд - Б. е валидно и допустимо, тъй като изхожда от правораздавателен орган със съответната компетентност, постановено е от съдебния състав, участвал в заседанието, в което е завършено разглеждането на делото (чл. 235, ал. 1 ГПК), изготвено е в изискуемата за това форма, при наличието на всички абсолютни положителни процесуални предпоставки, обуславящи разглеждане на поставения правен спор по същество. Въззивната жалба на дружеството жалбоподател е подадена в законоустановения за това срок и е насочена против подлежащ на обжалване съдебен акт. Жалбата отговаря на изискванията за редовност по чл.

260 и чл. 261 ГПК (след реализирана процедура по реда на чл. 262, ал. 1 ГПК).

В процесния случай правният спор пред настоящата инстанция се концентрира до уважаването на предявения иск за делба по отношение на индивидуализираните в обстоятелствената част на въззивната жалба имоти, по отношение на които се твърди, че били придобити по силата на давностно владение от страна на един от въззивниците.

На първо място следва да бъде посочено, че производството е по дело за делба, което е и особено исково производство, като съгласно изричната разпоредба на чл. 342 ГПК в срок до първото съдебно заседание съделителите могат да възразяват срещу правото на някой от тях да участва в делбата, срещу размера на дяловете и срещу включване на имоти в делбата, т.е. първото съдебно заседание е най-късният момент, в който страната може да направи възраженията си (така и Решение №51 от 02.06.2016г. по гр.д. № 68/2016г. на II Г.О. на ВКС). Възражението на ответник-съделител, че е придобил някой от делбените обекти по давност, по същество е възражение против включването му в делбата по смисъла на чл.342 ГПК и същото не е обхванато от приложното поле на задължителните указания на т. 4 от ТР № 1/ 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. на ОСГТК. В този смисъл основният аргумент срещу правилността на първоинстанционния съдебен акт, залегнал във въззивната жалба, се съсредоточава върху възражение, което, видно от писмените материали по делото, е заявено извън преклузивния за това срок. Безспорно е, че ответниците не са представили отговор по реда на чл. 133 ГПК, съответно в проведеното първо открито съдебно заседание, на което е дадено ход (21.09.2022 г.), процесуалният представител на Р. К. е формулирал искане по реда на чл. 342 ГПК за изключване от делбената маса на част от заявените от ищите обекти на право на собственост, като в тази връзка са наведени твърдения, че към месец април 1996 г. общият наследодател на страните по делото е извършил неформална делба между своите деца - Л. и С., като от този момент последният заедно със своето семейство установил самостоятелно владение върху предоставените му имоти. В така проведеното първо открито съдебно заседание други процесуални действия не са извършвани, тъй като страните поискали възможност за постигане на спогодба. Така едва в проведеното на 10.02.2023 г. съдебно заседание

пълномощникът навел възражението, че Р. К. е едноличен собственик на недвижимите имоти с идентификатори 03664.12.13 и 03664.20.10 по силата на упражнявано от нея давностно владение.

Правоизключващото възражение по своето същество представлява наведени от страната твърдения за факти, въз основа на които оспорва изцяло или частично заявените от насрещната по спора страна права, за разлика от правния довод, чрез който се оспорва правната интерпретация на изложените вече факти и обстоятелства, а оттам и на съдебната претенция на ищцовата страна. Ето защо в процесния случай в законоустановения за това срок от страна на Р. К. не е посочено и конкретизирано, че е установила самостоятелно владение, чрез което да е отблъснала владението на останалите наследници, тъкмо обратното - в хода на първото съдебно заседание от нейна страна е поддържан неизгоден за нея факт, с оглед претенцията ѝ, а именно че в резултат на извършена от А. К. неформална делба на имуществото му, върху част от имотите права притежават единствено тя, нейният брат и тяхната майка, като едва за първи път във въззивната жалба се твърди тя да е демонстрирала пред останалите си роднини намерение за своене не само на полагащата ѝ се идеална част, а досежно целите имоти. Във въззивната жалба възражението за придобивна давност дори придобива по-широк предметен обхват, включвайки и УПИ IV - 104, кв. 14, въпреки че процесуалният представител на тази страна в проведеното открито съдебно заседание изрично го е изключил от заявената претенция.

На следващо място, дори да бъде прието, че в първото открито съдебно заседание твърденията за установено владение върху част от имотите, за които се сочи да са били предоставени в дял на С. К., да се отнасят единствено до Р. К., правилни и съответни на доказателствения материал са изводите на първоинстанционния съд, че по делото не се доказва нито извършването на неформалната делба в параметрите, твърдени от ответницата, нито осъщественото владение върху тях от страна на К.. От целокупната преценка на изслушаните свидетелски показания не може да бъде направен извод, че приживе общият наследодател е извършил неформална делба между своите деца Л. и С., оставяйки на последния процесните две ниви в м. "П." и "В. р." и урегулирания поземлен имот в с. Б. п. с административен адрес ул. С. № 33, с номер по предходен план 104, квартал 12, парцел IV, сега с идентификатор 03664.501.354. По този въпрос

показанията на свидетелите не предлагат сигурна доказателствена опора на това твърдение, като св. М. твърди да знае, че волята на дядо С. (А. К.) е била децата му (Л. Т. и С. К.) да получат всичко по равно, “на кой каквото му се полага по равни части”, като единствено за един от двата парцела в селото (свободният такъв) знае, че следвало да бъде само за ищеца А. Т., който от своя страна искал да строи в него, което обстоятелство обаче дори да се приеме като индиция за постигната делба, то със сигурност тя не е според уговорката, заявена от въззивниците, след като за последния имот свидетелят не сочи да е бил даден в дял на наследодателя на ответниците. Този свидетел излага още, че ищите обработвали наследствените ниви, а при отчуждаването на част от които дори всички наследници получили парично обезщетение. Св. С. Г. сочи, че през 1996 г. чул за подялба на имотите, но не знаел нищо повече, като е чувал дядо С. да казва, че ще остави всичко на К. К.. Съдът дава вяра и на показанията на двамата свидетели, между които противоречия по конкретно разисквания сега въпрос не се наблюдават, действително единият е роднина на ищите, а другият брат на В. К., но по интересувания процеса факт за постигната неформална делба *при определените във възражението условия*, същите не твърдят изрично за наличието на такива конкретни уговорки. Това че свидетелите излагат никакви данни, че ищите (по думите на св. М.), съответно ответниците (св. Г. и К.) полагали грижи за някои от земеделските имоти още не налага сигурен извод за постигнато споразумение за подялба, като в тази връзка първоинстанционният съд правилно е посочил, че от тези показания не може с конкретика да се определи кои точно ниви се обработват от наследниците на С. К.. Гласните доказателства опровергават соченото от един от въззивниците еднолично владение, упражнявано върху процесните имоти, като дори ако бъдат оставени настрана показанията на св. М., в какъвто смисъл са възраженията на тази страна, то св. Г. и св. К. а са категорични, че грижи за имоти са полагали както Р. К., така и В. и К. К. и, а в къщата в с. Б. п. живяла и В. К., т.е. липсват доказателства за ясно манифестиране на намерението за своене по отношение на останалите съсобственици.

Следователно и настоящият съдебен състав приема, че между страните по делото е възникнала съсобственост, произтичаща от наследствено правоприемство на правата на А. К. върху процесните обекти на право на собственост. Всеки от съделителите, с оглед разпоредбата на чл. 34, ал. 1 ЗС,

може да иска делба на общата вещ, като в този смисъл законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че релевираната претенция се явява основателна, като процесните недвижими имоти следва да бъдат допуснати до делба между посочените в обжалваното решение страни и при отразените в него квоти, като по отношение на последния въпрос първоинстанционният съд е съобразил императивните правила на чл. 5 - 10 ЗН, за чието правилно приложение въззивният съд следи и служебно.

С оглед този изход на спора разноски се дължат в полза на въззиваемите, но такива не се претендират.

Предвид изложените съображения, съдът на основание чл. 271, ал. 1 ГПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 519 от 23.07.2023 г. по гр. д. № 2840 от 2021 г. на Районен съд - Б., с което е допуснато извършване на съдебна делба между А. К. Т. ЕГН *****, Х. К. Т., ЕГН *****, В. М. К., ЕГН *****, Р. С. К., ЕГН *****, К. С. К., ЕГН ***** на следните недвижими имоти:

- Имот с идентификатор 03664.12.13, находящ се в землището на с. Б. п., община Б., местността „В. р.“, по КККР, одобрени със Заповед РД-18-137/13.03.2019г. на ИД на АГКК, с площ на имота 3502 кв.м. (три хиляди петстотин и два квадратни метра), начин на трайно предназначение на територията: Земеделска, номер по предходен план: 012013, при съседни имоти с идентификатори 03664.12.14, 03664.12.3, 03664.12.4, 03664.12.123, 03664.12.12;

- Имот с идентификатор 03664.20.10, находящ се в землището на с. Б. п., община Б., местността „П.“, по КККР, одобрени със Заповед РД-18-137/13.03.2019г. на ИД на АГКК, с площ на имота 2033 кв.м., начин на трайно предназначение на територията: земеделска, номер по предходен план: 020010, при съседни имоти с идентификатори 03664.20.9, 03664.20.11, 03664.20.226, 03664.20.7;

- УПИ IV -104, кв. 14 по плана на с. Б. п., общ. Б., КЗРП одобрен със Заповед №250/21.09.1984 г., с площ по скица 779 кв. м., а по документ за собственост - 525 кв. м. (петстотин двадесет и пет квадратни метра), който към момента на приключване на устните състезания представлява поземлен имот, заснет с

идентификатор 03664.501.354 по КККР на село Б. п., общ. Б., одобрени със Заповед № РД-18-77/26.11.2021 г. на Изпълнителния директор на АГКК, с адрес на поземления имот - с.Б. п., ул.“ С.“ №33, с площ за имота 1088 кв.м. квадратни метра, с трайно предназначение на територията - урбанизирана, с номер по предходен план 104/ сто и четири/, квартал 14 /четиринадесет/, при граници и съседи за поземления имот: поземлени имоти с идентификатори 03664.501.358, 03664.501.312, 03664.501.311, 03664.501.310, 03664.501.427 и 03664.501.353, *при следните квоти*: Х. К. Т. с ЕГН ***** - 1/4 идеална част; А. К. Т. с ЕГН ***** - 1/4 идеална част; В. М. К. с ЕГН *****- 1/6 идеална част; Р. С. К. с ЕГН ***** - 1/6 идеална част; К. С. К. с ЕГН *****-1/6 идеална част.

Решението в останалата му част е влязло в сила като необжалвано.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280, ал. 1 - 2 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____